

Fiicele paznicului
JEAN E. PENDZIWOL

Lui Richard

*Cu triste apele pustii,
A unui lac cu negre stânci,
Și pini de strajă-n zări adânci.*
EDGAR ALLAN POE (1809-1849), *Lacul*

Partea întâi
SFÂRȘITURI ȘI ÎNCEPUTURI
Arnie Richardson

Labradorul negru îmbătrânește. Cu picioarele înțepenite de artrită, merge anevoie pe cărarea bătătorită, purtându-și trupul vânjos peste rădăcini, printre plop și mesteceni. Având pe bot o mulțime de pete cenușii, adulmecă aproape de nivelul solului, luând urma stăpânului.

E un ritual de dimineață, ce începe de la casele din Silver Islet¹ și se continuă prin pădurea din Middlebrun Bay², un ritual pe care l-au urmat încă de când labradorul era un cățelandru cu picioare deșirate. Dar chiar și atunci, cu atâția ani în urmă, bărbatul avea părul cărunt, riduri în jurul ochilor și fire argintii în barbă. Acum, bărbat și câine merg încet, făcând grimase de durere din cauza articulațiilor țepene și măsurându-și cu grijă pașii. În fiecare dimineață când pornesc la drum în lumina palidă a zorilor, îi animă bucuria de-a mai putea face asta pentru încă o zi.

Bărbatul se sprijină de un baston, un par lung de pin, noduros, șlefuit mai întâi de valurile Lacului Superior³, apoi lăcuit în atelierul lui, până a ajuns să lucească. Nu are nevoie de acesta până când poteca nu începe să urce, dar apoi strânsoarea lui e tot mai fermă, iar bucata de lemn devine parte integrantă din el. Fac un popas în vârful unei creste. Aici se unesc două poteci. Cea pe care au pornit ei întâlnește drumul mult mai larg și mai bătătorit ce face parte din traseul de drumeții al parcului Sleeping Giant Provincial⁴. La ora asta, parcul e liniștit.

Această peninsulă, ce înconjoară marginile Lacului Superior, e un loc mistic; falezele stâncoase, parcă dăltuite, și crestele bătute de vreme, cioplite în chip misterios de apă, ploaie și timp, iau forma unui uriaș care-și doarme somnul adânc într-un leagăn din apă înghețată. Legendele vorbesc despre un zeu Ojibwe⁵,

---

¹ Insulă de mici dimensiuni din nordul provinciei Ontario, Canada (n.tr.)

² Golf din provincia Ontario, Canada (n.tr.)

³ Cel mai mare dintre cele cinci Mari Lacuri ale Americii de Nord (n.tr.)

⁴ Parc din peninsula Sibley, aflată în partea de nord-vest a provinciei Ontario (n.tr.)

⁵ Trib de nativi americani care trăiește în Canada și nordul Statelor Unite (n.tr.).

Nanibijou, ce-ar sta întins la intrarea în Thunder Bay⁶, un uriaș transformat în stană de piatră, paznic pe veci al depozitelor bogate în argint. Se prea poate ca povestea să fie un mit, dar argintul exista în realitate. Pentru extragerea bogățiilor au fost săpate puțuri adânci, mult sub nivelul Lacului Superior, minerii care-au pornit în căutarea zăcămintelor riscând mereu să dea de apă. Mina a retrezit la viață orașul ce fusese pe vremuri doar un cătun cu o mână de case din lemn, o fierărie, un magazin, toate abandonate în momentul în care Lacul câștigase bătălia și îngropase argintul într-un mormânt de gheață. După câțiva ani, proprietarii cabanelor s-au întors, au șters de praf podelele și mesele, au lustruit ferestrele, au bătut în cuie țiglele desprinse, iar Silver Islet s-a retrezit la viață, chiar dacă doar pentru un sezon, în fiecare an. Timp de generații, familia bărbatului și-a petrecut vara într-una dintre cabane, venind chiar și iarna, în vacanță, pentru câteva zile, sau chiar săptămâni, dacă vremea era blândă. Străbătuse poteca asta încă de când era copil.

Omul și câinele coboară spre țărm, câinele unduindu-și coada prin aer, iar omul lovind cu bastonul ba pământul umed, ba câte o stâncă tare, pe cărarea ce duce spre golf. Lacul Superior se trezește la viață, dezbărându-se de ceața ce-l învăluisese peste noapte, ca un vâl. În ceasurile dinaintea răsăritului, sirenele de ceață ale farurilor din Trowbridge⁷ și Porphyry⁸ au trimis semnale spre vasele nevăzute ce-și croiau cu grijă drumul de-a lungul Thunder Bay, dincolo de golful de la piciorul Uriașului Adormit, spre Isle Royale⁹ și pe culoarele de transport ale Lacului Superior. Dar odată cu răsăritul soarelui și pe măsură ce vântul s-a întetit, s-a dus orice vălătuc de ceață, iar sirenele au amuțit. Sunetul lor puternic și amenințător a lăsat locul păsărilor ce cântă serenade perechii ieșite la plimbare.

Pentru cei doi, alarma ar fi fost însă un acompaniament mai potrivit.

Câinele grăbește pasul, simțind apropierea Lacului. Oasele-i sunt obosite și vederea slăbită, dar e labrador și simte chemarea apei. Trece pe lângă bărbat și merge cu pas întins pe plaja din Middlebrun Bay. Înhață un băț din resturile ce plutesc la marginea Lacului, aduse de valuri în timpul unei furtuni recente. Merge de-a lungul țărmului, iar urmele labelor sale în nisip sunt șterse de apa Lacului la fel de repede precum au apărut.

Bărbatul nu e cu mult în urmă, dar e suficient de departe încât câinele să simtă prezența ei înainte ca pașii stăpânului să lase prima urmă în nisip. Vederea labradorului e încetoșată, dar poate distinge silueta acesteia când se ițește de după stânci sau copaci, de după nivelul țărmului sau printre valuri. Câinele stă în apă și latră. A scăpat bățul, a uitat de el.

---

⁶ Orașul-reședință al provinciei Ontario, Canada (n.tr.)

⁷ Comună din provincia Ontario, Canada (n.tr.)

⁸ Insulă din nord-vestul provinciei Ontario, Canada (n.tr.)

⁹ Cea mai mare insulă naturală a Lacului Superior, cu o suprafață de 535 de kilometri pătrați (n.tr.)

E lungă de opt metri, are coca de lemn plină de aşchii, o gaură mare la babord, iar ghiul i se leagă în ritm cu valurile Lacului. Fiecare mişcare a apei o desprinde de fundul stâncos şi o aşază la loc, lăsând-o în balans. Vela mare îi e încă ridicată şi fâlfâie în bătaia vântului. E ferfeniţă. Barca se leagă, santina îi e spartă, iar Lacul Superior o pune în mişcare cu unduirile lui. Bărbatul nu are nevoie să vadă numele scris cu vopsea pe pupă ca să ştie că e vorba de *Wind Dancer*.

Se îndreaptă grăbit spre barcă, dar nisipul îi încetineşte înaintarea, iar urmele paşilor săi, secondate de aceea lăsată de capătul bastonului, par un mesaj în codul morse. Apa golfului e puţin adâncă, dar barca se află în acea parte a Lacului unde sunt stâncile. Bărbatul nu dă atenţie labradorului ce se agită, ci strigă în direcţia bărcii, ca să vadă dacă e cineva la bord. Înaintează împleticindu-se, pleoscăind prin apa îngheţată. Amorţeala începe să se facă simţită şi-i prinde picioarele ca într-o strânsoare, dar n-o bagă în seamă şi înaintează în continuare spre stânci, evitând porţiunea de apă dintre ambarcaţiune şi ţarm şi aruncându-se în carlingă, unde stă în picioare, tremurând.

Nu a mai fost niciodată la bordul *Wind Dancer*, dar amintirile dau năvală gata să-l copleşească, când priveşte cârma ruptă şi parâma ce a plesnit. Îi vine în minte fortăreaţa pe care-o construiseră împreună, în copilărie, din bucăţile de lemn aduse de valuri, simte din nou smucitura undiţei, din ziua când au ieşit pentru prima oară singuri la pescuit în canalul Walker¹⁰, în *Sweet Pea*, barca aceea cu vele în patru colţuri, simte gustul berii pe care-o furaseră dintr-un coş de picnic şi-o băuseră pe plaja cu nisip negru, din capătul insulei Porphyry. Aude nişte nume şoptite, Elizabeth şi Emily.

– Dar-ar dracii, Charlie!

Vorbeşte tare, uitându-se sus spre catarg, spre vela făcută ferfeniţă şi spre siluetele a doi pescăruşi care planează deasupra.

– Ce mama dracului ai mai făcut acum?

Au trecut şaizeci de ani de când şi-au vorbit ultima oară, şaizeci de ani de când insula Porphyry a fost mistuită de flăcări. A văzut de multe ori *Wind Dancer*, a auzit poveşti despre căpitanul ei, Elizabeth. Şi despre Emily. Dar el şi Charlie nu şi-au mai vorbit de atunci. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi gândit la episodul acela în care fuseseră complici, chiar dacă mânaţi de bune intenţii, şi regretele i-ar fi copleşit. Acel episod l-a bântuit. N-a trecut nici măcar o zi în care să nu se gândească la asta. Nici măcar una.

Bătrânul apucă un tachet¹¹ pentru a-şi menţine echilibrul şi aruncă o privire în jos, spre scara ce se zărea sub trapă. Zăreşte o pernă pentru scaun şi o şapcă de baseball ce plutesc. Pe masa din carlingă e o stivă de cărţi. Vela spălăcită folosită pe post de faţă de masă flutură în vânt, având alături un mănunchi de sfori.

---

¹⁰ Canal aflat la sud de insula Porphyry din Ontario, Canada (n.tr.)

¹¹ Suport montat pe o navă, folosit de obicei pentru legarea parâmelor simple (n.tr.)

Se așază pe locul cârmaciului. Labradorul s-a potolit. Doar zgomotul păsărilor și șuierul slab al vântului, împreună cu clipocitul apei și cu scârțâitul ca un vaiet al bărcii, se mai aud și îi mai întrerup șirul gândurilor. Charlie Livingstone nu e la bord.

Nu e nicio urmă de mișcare pe *Wind Dancer*, cu excepția unei lămpi cu kerosen, ce pâlpâie, arzând slab, agățată de ghiu ca lumina unui far.

2

Morgan

Ce pierdere de vreme! O adunătură de așa-ziși buni samariteni, care visează împreună la politici tâmpite. „Studiem...” cum le-au zis? „Procese curative de reabilitare.” Ca să spună că au încercat, că s-au îndreptat plini de înțelegere spre un biet copil defavorizat – „Ia uite ce geniali și progresiști suntem noi”. Captivi în bulele lor mici, cu odraslele lor cumiști și politicoase, care merg la școală și-și fac temele, depun petiții împotriva mâncării nesănătoase, cer abolirea foametei din Africa, joacă-n echipa de baschet a școlii și nu vin niciodată acasă drogați sâmbătă seara. Și se felicita singuri și zic: „Ia uite ce părinți buni suntem noi. Ia uite ce buni cetățeni suntem noi”. De-ar ști ei!

Lasă-i să pună un biet plasture pe-o rană mare și urâtă, să-mi arate calea cea bună. O să-mi cer scuze și o să le accept, de formă, compasiunea. În realitate, nici măcar n-a fost vina mea. Sistemul m-a abandonat.

Pierdere de vreme, să mor eu.

Mi-au percheziționat rucsacul. Trebuia să scap de el înainte să ajung la McDonald's. Sau măcar să fi scăpat de spray-urile cu vopsea. N-aveam cum să-i fac din vorbe. „Nu, domnule polițist, nu am fost în apropierea Azilului Boreal. Nu, domnule, nu am nicio legătură cu acel graffiti. Spray-urile nu sunt ale mele. Le țin pentru un prieten. Care? Păi, ăăă... nu-i aici.”

Dobitocii. Nu mi-a luat niciunul apărarea. Toți țineau ochii-n pământ și beau Cola dietetică. Mă priveau de sus, ca părinții lor. „Biata de ea? Poți să spui că-i vina ei?”

Uite că da.

Când m-au adus acasă, mi-am dat seama că lui Laurie îi sărise țandăra. Mi-a ținut predici despre cât e de „dezamăgită” de mi-am dat ochii peste cap. Sunt în plasament la ei de peste un an și, chiar dacă ei dau impresia că le pasă de mine, mie mi se rupe. Nu-s părinții mei și n-am de gând să mă prefac nicio clipă c-ar fi. N-o să

stau mult timp cu ei. Sunt doar un copil în plasament dintr-o mulțime de-ăștia ca mine care au stat la ei.

Autobuzul oprește clătinându-se în fața unei clădiri uriașe și mă lasă la Azilul Boreal înainte să plece mai departe în trombă. Am rămas singură pe strada tăcută, flancată de-un șir de copaci, și bate un vânt rece. Ici și colo, grămăjoare de frunze căzute se rostogolesc pe bordură. Merg în urma lor, până ajung la intrare.

Doamne, ce mă seacă toamna!

***